

La Veu d'Inca

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Murta, 5.--INCA.

Any III

SETMANARI POPULAR
INCA 5 DE NOVEMBRE DE 1917

Núm. 148

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

SANT Y SALUDABLE ÉS PREGAR PELS DIFUNTS

L'Església és una unitat de fe, d'autoritat i de comunió; tots els qui perteneixem a ella profesam el mateix credo, practicam els mateix decàleg i participam dels mateix Sagraments; formam vera germandat, comunitat perfecta i cristiana solidaritat, un sol Deu, un sol Evangeli, un sol baptisme.

Tots els qui formen l'Església; els benaurats del cel, els qui vivim an aquesta vall de llàgrimes i els qui sofreixen dins el purgatori, ens auxiliem, ens afevorim mútuament. Nosaltres invocam piadosament els Sants, aquets, amb el seu valiment davant Deu intercedeixen per nosaltres, i nos alcancen gràcies i beneficis; i els mèrits dels Sants, o el fruit de les nostres bones obres, oracions, almoines, indulgències, misses, comunions, tot acte meritori pot oferir-se en sufragi de les santes Animes.

Come fill del mateix Pare celestial i germans tots en Jesucrist, tenim dret a la participació dels mateixos bens espirituals i a l'herència celestial. Com l'herevatge dels bens materials correspon els propis fills de la família, així en la persona moral del cos místic de l'Església succeïx lo que amb el cos humà, segons Sant Pau, es compon de molts de membres, que exercen pròpies i distintes funcions, però amb mutua reciprocitat; ajudant-se i complatant-se, uns amb els altres, tots els feels incorporats en Crist. Els benaventurats del cel, els qui vivim an aquest món i les Animes del Purgatori, som si, membres distins, però amb dependència mutua, amb íntima correlació, amb unitat de fe i comunió, formant moral i místicament una sol cos, l'Església..

L'unió dels diferents membres del cos humà estableix entre ells una acció recíproca, una mútua influència, experimentant tots les sensacions de cada un dels altres; cosa semblant passa amb l'Església, en la qual, si tots participam dels mateixos bens, sacrificis i bones obres, és propi participem també de les necessitats, tribulacions i penes que experimenten i sofreixen alguns membres del mateix cos místic.

Els benaventurats poseixen Deu i som ditxosos. Nosaltres, viadors porem merèixer i alcansar la seva possessió, les Animes del purgatori no'l posseïxen ni el poren merei-

xe; solament tenen l'esperança de la divina Misericòrdia i el consol de la nostra caritat.

Si la obligació de caritat és preferent segons la major necessitat, i més estret i més íntim el vincle d'unió, amb qui deurem i podrem exercitar-la millor que amb els feels difunts, amb les ànimes dels nostros antepassats, parents, amics i benefactors: germans nostros en Jesucrist i membres del mateix cos místic de l'Església?

Si la terribilitat de les penes del Purgatori és per nosaltres incomprendible, si totes les penes d'aquest món i els torments que sofreixen tots els màrtirs no son comparables amb les que parteixen les santes Animes dins aquell lloc d'expiació; si no poren valar-se a si mateixes i per altra part està en la nostra mà aliviar-les, i nos és fàcil, amb un poc de bona voluntat, alliberar-les d'aquells torments, perque no hu feim? Rosaris, misses, comunions, indulgències i totes quantes obres satisfactòries poguem fer, posem-les en les mans de la Verge Maria, perque les repartesca a son beneplàcit segons conveniència i necessitat. Però ah! que nos mostram insensibles, i apenes si resam un *Pare nostro*; tota la nostra pietat es redueix a fer algunes senyals de dol, a simples exigències socials, a pur sensibilitisme. Si nos falta la caritat serà buida la nostra compassió.

Si a més de la caritat s'interesa la justícia per compromissos contrets, per determinades deixes, per incumpliment de *mandes pies*, per insolvència d'obligacions reals i per defraudació o ocultació malicioses, llavors si que caurem en la més negra de les ingràtituds, en la traïció més criminal i amb el robo sacrileg més imperdonable. Molt justament es quexen i esclamen les beneïdes Animes del Purgatori: *Nostros parents mos han abandonades, mos han coneguts i ja no en fan memòria... Els qui encara mos estimau teniu pietat i misericòrdia de la nostra aflicció..*

¡Concediu-los Senyor l'etern descans!

P. P.

Seuva 29-10-17.

DIADA DELS MORTS

Diada trista, plorosa,
que posa ben conçirosa
la fe dels bons cristians,
veent la Església endolada
que, reunint sa fillada,
ofereix per sos germans.

Dins la pau del Santuari
s'hi sent un cant funerari,
come plorar dels Ungits;
i gemeguen les campanes
que pareixen veus llunyanes
de nostros avis finits.

El Sant Crist de l'Agonia
gira els ulls en melangia
de suprema compassió.
A sos peus mil ciris cremen,
pels morts sentiments emblemats
de amor i d'expiació.

El bon sacerdot fa absoltes
i, donant pel fossar voltes,
conjura i resa ben fort
a demunt cada ossamenta...
¡Par que l'ànima impotenta
vulga treure de la mort!

I posen, tristes persones,
flors, garlandes i corones
per les lloses sepulcrales:
els morts, aquí, en prodidura
no'm passen gens de fretura
de tals pompes mundanales.

El cel se vest de bubotes
i unes vermellors ignotes
dins el Sol ponent hi ha.
La viuda queda insolada
amb els recorts concentrada
de l'amor que la dexà.

Passa l'òliba esgleiada,
pels ciprers, i amb sa xiscada
fa les tombes extremir.
Els aucells, arrufats piulen
i els vents de l'hivern ja siulen
pels murals del cementir.

En la rústica represa
dexa la llum ben encesa
la família, aquesta nit,
esperant aguaitis soptosos
d'esperits misteriosos
dels parents que ja han finit.

A dins l'alta nit severa
la campana planyidera
toca encara lentament...
I allà en el cap de la vila
una gent de cor d'argila
es deverteix follament.

¡Oh Sant-Crist de l'Agonia,
envoltat de melangia,
de plors i d'expiació!
allunyau dols i recances
i el dia de les venjances
per mi haja salvació!

M. D.

Del florit connuvi

de Na Maria Antonia Salvá

Adhuc la que un dia versava impecablement el català insular «Lis Iscló d'or», la Maria Antonia Salvá, se diu que ja té enllestida una segona traducció de Mireia que malauradament, resta avui encara inédita, Aixís era desitjada per un poeta de la nova generació la versió fidelíssima y acurada del gran poema mistralià qu'ara ha sigut tret d'estampa per En Nicolau Poncell, d'Igualada, a despeses de l'Institut d'Estudis Catalans que ha volgut sots, el seu patronatge aquesta nova traducció catalana, orfebrada per les mans randeres de Na Mireia Salvá de Llucmajor.

Encara corria la bona nova plena d'alegríes nadalénques amb que'l Lamartine anunciava al món l'aparició de «Mireia», quan a Catalunya ja s'en podia llegir una completa traducció aboradada coratjosament per aquell argonauta que havia el nom de Francesc Pelay Briz. Pot-ser la bona amistat, de bonhora segellada, entre'ls poetes de les terres florides a banda y banda del Pirineu y, sens dubte, el vincle racial ha determinat la íntima convivència literària de Provença y Catalunya fins al punt de que s'ha on més s'ha llegit y traduït els poetes provençals. Aquesta germanívola convivència ultrapassá les nostres fronteres llingüístiques y'ls catalans han sigut els traductors qui han fet coneixer «Mireia» en terres de llengua castellana. La primera versió castellana d'En Barallat y Folguera y la darrera, suare publicada, de Mn. Ribet, son suficients a l'agrahiment per par dels qui no parlen el «nostre llatí» y han pogut llegir les amors de «Mireia».

Emperó la llengua qui més dret tenia a possehir la més perfecta versió del poema de Mistral era la catalana. La traducció d'En Briz, reproduhida dins la «Bib. Pop. de l'Avenç» malgrat els retochs al lèxich y a la ortografia, no era apta a satisfer els lectors qui han admirat Maragall y Mn. Costa; calia urgentment atemptar una nova versió, nó d'encàrrech, sinó brollada de mans fetes a catalanisar ab amor els versos de l'humil escolá d'Homer. Y era de bon esperar qu'un dia ens donés la traducció cobejada qui havia virat en bell catalanesc «Les Illes d'or». Aquest joyell de traducció mistraliana fabrit per les mans de Na Maria-Antonia Salvá era'l preludi de la gran traducció, el missatger qui l'anunciava.

Na Mireia de Lluchmajor, la poetesa singular presentada al món literari, per l'eximí Costa y Llobera, la qui més a pier havia gustat, de des la seva minyonía, la poesia inefable del camp y de la vida virgilliana, feya temps que tenia celebrat connuvi ab l'Anima excelsa del poeta de «Mireia» Ella havia gustat a lloure, en tota la seva intensitat, la poesia inmarcible del poema

provençal y'l volgué dir en catalá, ab el mateix ritme, ab la propia estrofa cantadora del Mistral. Llarga era la tasca qu'avuy podem celebrar acomplida y avuy queda palés el connuvi secret, aromat d'atzuzenes, un día d'or y llum fet entre la Mireia de la masía de Lluchmajor y'l poeta de la «Mireia» del Mas dels Lladoners.

Tenim ja la traducció que'ns pertocava, a la seva autora tota la gloria d'haver dotat la moderna literatura catalana ab la versió insuperable, dins les especials condicions a que s'ha volgut subjectar.

Senyalem ab branca florida l'aparició de «Mireia» pulcrament posada en pla catalá per Madonina Maria Antonia Salvá. Les vitrines de nostres llibreríes de ciutat y dels pobles de Catalunya son joyoses d'ofrenar-la a tú, lector, a tot passant.

JAUME BARRERA

(De El Correo Catalán).

FULLES CASTELLANES

CAPÍTULO HISTÓRICO

De cómo el Pendón de Compostela en manos del paje azul, ganó a la Cristianidad, desde el Miño hasta el Larenco

Corría el año de gracia de 1094, el día en que la Iglesia, celebra la magna Festividad de todos los Santos. Las agorridas mesnadas de Gonzalo de Moscoso, el muy alto y poderoso señor de Altamira y de Monforte, acampaban en las pobladas márgenes del glosado Miño; y a su frente, se extendían las salvajes hordas del negro Valí Oman. El agareno ejército, decuplicaba al valeroso cristiano, y su pujanza era incontrastable, merced a su fanática creencia de considerar invicto, a su africano Caudillo.

De los dos adversarios bandos, surgían prolongados clamores de guerreros aprestos; y a los bélicos sonos de heraldos y clarines, pifaban berberiscos corceles; y a los fulgurantes rayos de un sol en su cenit, deslumbraban los amplios petos, las fuertes rodela y los pesados capacetes: y centelleaban en aceradas flamas la luz, las corvas cimarras, las anchas y cortas espadas de doble filo, las enristradas lanzas y las agudas saetas y ballestas, en tendidos arcos...

Un impúber pajecillo, de dorados bucles, de infantil rostro, que denota intrépida altivez, con su vistoso traje de terciopelo azul acuchillado, rompe las apretadas filas de las buenas lanzas, y rodilla en tierra, —ante el general asombro, seguido del más ardiente entusiasmo, por las benditas Causas de la Fe y Reconquista del patrio suelo;— así, a Don Gonzalo parla:

—Noble señor: mi padre (q. s. G. h.) el Hidalgo de solar de Padrón, no dejome al morir ni tierras ni castillos ni escudos; ni la sabia receta de la piedra filosofal, para convertir los canalones en oro; más legóme dos cosas superiores en valía: ésta reliquia y este bordón de peregrino.—

Y esto diciendo: sacó de su escarcela, un finísimo paño blanco, que llevaba bordadas las Armas de la Ciudad de Santiago

de Compostela, y al Santo Apóstol montado en brioso alazán, sembrando a su paso la muerte; en la despavorida y fugitiva morisma. Aprieta un secreto resorte del bordón, y el apuesto mancebo, se encontró con una lanza en la diestra y una daga en la siniestra mano.

—Noble señor:—prosiguió, tremolando en alto la sagrada Enseña; al par que blandía sus armas, en fiera gentileza—¡tened fe! Dejadme poner al frente de las cristianas huestes, con éste Pendón de Compostela y el cielo nos dará la victoria.—

—Hijo mío:—repuso el Rico-home, con acento de profunda emoción:—*Yó te doy por bueno e por leal.* Estás arrogante y bello, como el Angel de las Venganzas; y nuestro santo Patrón, habla por tu boca—y añadió dirigiéndose a los suyos, en marcial arenga enérgica y decisiva:—¡Adelante todos, en pos de ese victorioso Estandarte! sea nuestro guerrero grito, *de ahora e por siempre: ¡Santiago y cierra España!*

Y las cristianas huestes, en cánticos de loor al gran Apóstol, cruzan intrépidas las revueltas aguas, y a su frente, ondea el blanco Pendón de Compostela, en manos del paje azul. Las sarracinas hordas, en infernal algarabía, les acortan el fluvial camino, con la plateada media luna en campo rojo, de su islamita Bandera.

Duro fué el choque y épica la brega cuerpo a cuerpo, al incesante vaiven de la rápida corriente: y llevan los infieles la mejor parte... empero la buena lanza del paje azul, hiere mortalmente al feroz Omán... El sarraceno, en un supremo esfuerzo, tira de revés su azagaya y siega cual temprana flor, la hermosa cabeza de los bucles dorados, del impúber pajecillo... Más el blanco Pendón, no cae por ello de sus prietas manos, y sigue en alto tremolando.. y a su vista, huye a la desbandada la morisma, hasta ocultar la vergüenza de su derrota, en la intrincada y abrupta sierra de Laronco.

Santiago Vilella Crespo de Quirós.

Mancor, Octubre de 1917.

Garbes i Bavelles

Assamblea veterinària

La passada setmana es celebrá a Barcelona la IV Assamblea Nacional de veterinària, a la qual assistiren més de 500 assembleistes.

Les sessions de la mateixa, que tengueren lloc a l'anfiteatre de la Facultat de Medicina, foren ben animades, discutint-se temes de gran interès i actualitat.

A més dels actes oficials, varen assistir els assembleistes a una lluita recepció en el Col·legi de Veterinaris, a una funció de gala en obsèqui d'ells al Teatre Goya, etcètera; també varen visitar la Reial Escola d'Avicultura d'Arenys de Mar.

Amb ocasió de la mort del qui fou president del Col·legi de Veterinaris, don Antoni

Darder i Llimona, els assembleistes varen assistir a l'enterrament en corporació, donant una simpàtica prova de germanor.

Periòdics a 10 cèntims

A Santander han acordat les empreses periodístiques augmentar en deu cèntims el preu des diaris.

El Papa i els Escolapis

Dos centenaris es celebren enguany en honor d'aquell prodigi de santedat, caritat i paciència Sant Josep de Calasanz, de l'admirable institució per ell fundada, i del poble de Frascati, que li deu la imatge més preciosa dels seus altars. Fa tres sigles que Paulo V es dignà elevar al grau de Congregació de vots simples les Escoles Pies, fundades a Roma vint anys abans per Sant Josep Calasanz, i tres sigles fa també que els feels de Frascati reberen del mateix Sant la prodigiosa imatge de Nostra Senyora, davant la qual va ressuscitar un nin de la família Olasi. Al confiar-la als feels de Frascati els prometé el piadós donant la protecció de la Santíssima Verge, especialment contra els terratrèmols: promesa que els sigles s'han cuidat de fer verdadera. Per decret del capítol vaticà, es coronà el 19 d'agost la sagrada imatge amb immens concurs de devots. El 24 fou presentada al Sant Pare, qui ensems concedí audiència al Reverendíssim Pare Viñas, Preposit general de les Escoles Pies, amb tota sa curia generalícia, varis altres Pares escolapis i persones distingides. El Reverendíssim Pare Viñas, llegí un fervorós discurs de gratitud i adhesió, contestant amb altra el Sant Pare ple de expressions d'estima i afecte per l'institut calasanci. La sagrada imatge fou immediatament després portada a la iglesia de Sant Pantaleó, on festejaren amb solemníssim triduo els dos centenaris.

Lliçons que avergonyeixen

«La Croix» dona compte d'un fet succeït en un hospital francès del Puy-de-Dôme, on son enviats els presoners alemanys malalts, i que estava servit per Germanes de la Caritat, que havien posat en cada habitació una imatge del Sant Crist. Un Cap de Sanitat nou començà donant ordres de treure tots els crucificis. Es queixaren els soldats alemanys, i a ses instàncies obtendran, per haver-ho sollicitat Germanes de la Caritat, les imatges del Sant Crist. «Quina vergonya—afegíex «La Croix»—rebre una lliçó d'aquesta classe!»

El Sant Pare Benet XV i la Pau

Els nostres llegidors tenen ja coneixement de la nova *Crida* que acaba de fer als Caps de les nacions beligerants, i que tota la premsa s'ha fet un deure de reproduir en les seves pàgines documentals. Emperò falta a mon ofici de revister el mencionar l'emoció profunda que la nota pontifical ha produït en tot el món, l'estudi atent que se n'ha fet per tots aquells a qui anava dirigida. Veis-aquí el seu verdader caràcter: és un fraternal pas, tot espontani, qui prova una gran fe, el viu desig del Pare comú de tots els feels de continuar la missió benefactora inaugurada, vinguda al món, per el *Princep de la*

Pau, puix ell és el seu representant aci baix. Tal és el verdader i únic motiu que l'ha guiat en el curs d'aquest espantós cataclisme, en totes ses intervencions prop dels pobles en conflicte. El gran magisteri de què està revestit com a Cap de la Església el posa sobre tots els interessos humans: sa veu no és més que el ressò de la paraula del Déu de caritat. El que llegeixi imparcialment el text de la seva *Crida* veurà que, lluny d'afavorir les veus alemanyes, el Sobirà Pontífic declara que «el dret deu prevaldre a la força», així mateix, al demanar l'avacuació de la Bèlgica i els altres territoris conquistats, el Papa no pot ser sospitós de tendresa envers els pangermanistes. Evidentment la iniciativa pontifical no serà de resultats decisius immediats, mes els principals que el Papa proposa i els punts fonamentals que ell senyala, serviràn segurament de base per a més útils reflexions.

Centenari del Pare Suárez, S. J.

El gran patriota, el savi jesuïta P. Suárez, ha guanyat després de tres sigles de la seva mort una gran batalla: ha de commoure l'esperit espanyol en els dies que correm. Amb assistència numerosíssima i no menys selecta, presidida per el Nunci de S. Santedat i per el ministre d'Instrucció pública en nom del Rei, s'ha celebrat a Granada durant l'última setmana de setembre el Congrés Internacional Suarista. Les representacions estrangeres eren de lo més escollit, figurant entre elles el cèlebre C. Raül de Schorraille, S. J., autor de la millor obra que s'ha escrit sobre Suárez, de la qual se'n publicà no fa gaire la traducció castellana. Las sessions han sigut molt concorregudes, i els temes tractats numerosos, sobressortint els que diuen relació amb l'«Arbitratge pontifici» i la «Sociologia». El Sr. Bonilla Sanmartín, catedràtic de la Universitat Central, feu el discurs d'obertura, tractant el tema: «Francisco Suárez: l'escolasticisme tomista i el dret internacional». L'últim dia, pronuncià un notabilíssim discurs el Nunci de Sa Santedat, Mons. Ragonessi; no obstant, el Congrés continuarà les seves tasques durant tot l'any, comunicant-se els congressistes per medi del «Boletín Oficial», que a aquest fi té de publicar-se. Oportunament es comunicarà el dia que tindrà lloc la sessió de clausura.

PUBLICACIONS REBUDES

Hem rebut el primer número de un nou periòdic inquer, orga de la Congregació mariana d'Inca, titulat: «Nostra Joventut», que sortirà sense fetxa ficsa baix la direcció de Mn. Josep Aguiló, Vice-Director de la Congregació.

De bons companys mai n'hi ha demés, per això celebrem la seva aparició, saludant-lo i establint camvi gustosament.

En temps oportú reberem de la Caxa Rural de Sant Juan un bell follet, pulcrament editat, que conté la ressenya de la festa de l'Agricultura celebrada a Sant Juan dia 15

de Maig de 1917, i els articles que portaren als periòdics dedicats a la exposició agrícola d'eines i maquines de conrar, que hi eren en gran munió.

El Missatger del Sagrat Cor de Jesús en l'aplec de fulles que dona separat de la Revista, comensa a publicar els sermons dogmatic-morals sobre el Misteri de la Concepció Inmaculada de la Mare de Deu de Mn. Miquel Costa i Llobera. Són els sermons d'un Novenari de la Puríssima.

Hi ha que celebrar l'aparició d'aquest nou llibre del Dr. Costa, que com tot lo seu, és de tanta valua literària i doctrinal.

Telegrames-Cartes d'Alcans

Desde el mes anterior en totes les estacions telegràfiques de l'Estat s'admeten per Cadix, La Coruña, Vigo, Tenerife i Las Palmas aquest nou servici, quin objecte és utilitzar les expedicions marítimes que per correu seria impossible.

Aquests telegrames poden esser ordinaris, urgents i col·locionats, i el seu import és de 50 cèntims de pesseta, a més de la tassa telegràfica corresponent.

NOTES COMERCIALS AGRÍCOLES

SEGONA FIRA D'INCA

A pesar que la nit abans va ploure bona part d'ella, assistí molta concurrència de firers, veent-se nostres places i carrers plens de gent que transitava i les parades i taules de mercaderies ompliren tots els locals destinats a elles. De totes aquelles coses que són articles de primera necessitat i de interès pel pagés se feren bastantes barrines, però en general es quexen de la molta calma que hi ha en tot.

An els articles de grans, porcs i bessó no hi va haver gaire variació de preus, seguint els de la fira anterior.

Va fer algunes petites brusques que desbarataren per alguns moments la marxa del mercat, i entrada de fosca s'hora de comprar el present de torrons els estimats a ses al·lotes, se posà de mal-temps fent retirar casi totes les taules de dolços.

MERCAT D'INCA

Preus que reïgiren a nostro mercat

Bessó	a	72'50	el quintá
Blat	a	21'50	la cortera
Xexa	a	22'50	id.
Sivada	a	12'50	id.
Id. forastera	a	00'00	id.
Ordi	a	15'00	id.
id. foraster	a	00'00	id.
Faves pera cuinar	a	26'00	id.
id. per bestia	a	20'00	id.
Blat de les Indies	a	00'00	id.
Monjetes de confit	a	45'00	id.
Id. Blanques	a	44'00	id.
Siurons	a	34'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Garroves	a	07'00	el quintá

DE CATALUNYA

Poden dar-se per definitivament acabades, per aquest any, les veremes a tot Ca-

talunya, havent estat la producció molt desigual: mentres en alguns llocs, pocs hi ha hagut una bona collita; en altres aquesta ès estada molt migrada, i considerada en conjunt no passa de regular en quant a quantitat, essent, emperò, de bona qualitat.

Aquesta setmana hi ha hagut un poc més d'animació en el negoci de vi, verificant-se algunes operacions, i millorant un poc els preus, especialment en classes de poca graduació, que avui són les que tenen més sortida. Es paguen de 9 fins a 10 i mig reals per grau i carga.

Per la Direcció general d'Agricultura se ha comunicat al Director de la Caixa de Pensions per la Veïlès i Estalvis Sr. Moragas, una Real orde anomenant ponent per proposar les conclusions del tema: «Segurs contra les gelades i boirades» en el Congrés de seguraments agrícola, convocat pel Ministeri de Foment, que es celebrarà a Madrid del 5 al 11 del vinent Novembre.

Noves d'Inca

ELECCIONS MUNICIPALS

Per les vinentes eleccions s'han de elegir 10 regidors, verificant-se en la següent forma:

An el primer districte que compren les tres primeres seccions s'han d'elegir 3 regidors. Aquestes seccions dues estaràn an el carrer de Dureta: A la Escola Nacional i a la casa del Socós; i s'altra a la casa de can Janer del carrer de Sant Bartomeu.

An el segon districte, que compren la quarta secció, que estarà a l'Escola del Born, s'han d'elegir 4 regidors.

An el tercer districte, que compren la quinta secció, que estarà a l'Escola de son Gual, s'han d'elegir tres regidors.

An el Círcol d'Obrers Catòlics s'han ubertes les classes de l'escola noturne pels socis i els seus fills, baix la direcció de l'il lustrat sacerdot Mn. Francesc Garau.

—Alguns socis joves i exploradors es preparen per donar aquesta hivernada funcions dramàtiques, baix la direcció dels antics actors aficionats D. Marià Aguiló i D. Josep Campims.

Les aigos que ha fetes aquests dies, encara que no abundants en nostre terme, serà lo suficient per la saor de la sembra dels grans. La serralada de Lluch ha aparescuda cuberta de neu dexant-se sentir un fret ben intens. Amb això la llum elèctrica de la Propagadora ha aguanyat molt per tenir la forsa del salt d'aigo del Gorc-Blau i estoviar-se forsa motriç ara que tant escàs va el carbó.

Amb motiu de la festivitat de Tots-Sants a la Parroquia s'han celebrades solemnes funcions religioses, predicant el P. Tous Franciscà.

El capvespre, el Cementeri fonc visitadíssim per incontables families que depositaven demunt les tombes coronas i llums en obsequi de sers estimats, difunts. La capella d'aquell lloc sant, també se veia plena, essent difícil a moments penetrar-hi per la molta concurrència que anava adorar el Sant Crist de l'Àgona.

A la Parroquia i a Sant Francesc, mentres les respectives comunidats resaven Matines de difunts, molts de feels feien les visites per guanyar el Jubileu de difunts. El dia dels Morts en dites esglèsies, a les quatre del matí comensaren els oficis de requiem, essent prop de les onze quant acabaren. Són estat molt concorreguts pels feels.

D. Manuel Plaza, Sastre de Ciutat, que viu a la cadena de Cort cantonada en la Plassa de Santa Eularia, ens fa a sabre que ha rebut els articles de robes propis per la temporada de la tardor i hivern, i tindrà molt de gust en quedà bé en los seus parroquians.

Els blocs del Cor de Jesús de 1918, en castellà, ja mos han arribats, a 30 céntims.

Funcions Religioses

A LA PARROQUIA

Dissabte dia 5, a les 6 del vespre; se comensarà la novena, el poble cantarà les cobles i després pujarà a adorar la Santa a son camarí.

Dia 10 el matí a les 7, se comensaràn les Corant'hores, a les 10 Ofici i el vespre Completes cantades a veus per la capella de la Parroquia prenguent-hi part el poble.

Dia 11, solemnitat de la festa; al matí comunió pels confreres i per les filles de Maria; a les 10, Ofici amb sermó que serà el predicador el P. Riera de S. Felip Neri de Porreras, el vespre Matines i Laudes solemnes i sermó pel mateix orador.

Dia 12 el matí, com el primer dia; el vespre trisagi cantat sermó i processó de la reserva.

Se suplica a tots els confreres de Santa Maria la Major, que assistesquin a la processó de Santíssim el darrer vespre de les corant'hores, acudesquin a la capella de S. Pere i les daràn un siri per assistir-hi.

Se fa recordar que tots els confreres aquest dia poren guanyar indulgència plenària confessats combregant i visitant la nostre Parroquia.

Finques Venals

Un solar de casa, procedent dels bens de can Mayol, situat al carrer del General Luque, entre can Vel·la i can Verguny.

Una peça de terra de la meteixa procedència, situada a la carretera de Ciutat, en la trevassia del camí de sa capelleta.

Indicis: an aquesta imprenta.

Cbres Venals

EN AQUESTA ADMINISTRACIÓ

INCA, MURTA, 5.

MES DE MARIA CASOLÁ. Compost damunt un que n'ordenà un Pare de la companyia de Jesús per M. Durán=40 cts.

DEVOCIONARI LITÚRGIC, arreglat pel Rnt. D. Juan Quetglas i altres clergues=Encuadernat una peseta, en rústica 65 cts.

IN HOC SIGNO VINCES, Poemet Constantiniana per D. Andreu Caimari, Seminarista.—Ptes. 1'50.

CANÇÓ D'AHIR per D. Miquel Ferrà. (Publicacions de «La Revista» n.º 10) Una peseta.

APLEC d'Himnes i Poesies del Puig d'Inca, del Santuari de Santa Magdalena i de la Creu de La Minyó, de distins autors, dotze composicions.—15 cts.

SANTS EVANGELIS traduïts en romans popular per D. Bartomeu Ferrà—50 cts.

CAMPERES. Poesies per D. Pere d'A. Mulet. Una peseta.

FLOR DE CART. Contarella (1891-1999) per Mn. Salvador Galmés i Sanxo—Ptes. 1'50.

PREPARACION para ingreso en la 2.ª Enseñanza. Nociones de Geografía sobre el Mapa por D. Juan Grau y Pujol—Nociones generales de conocimientos útiles por D. Pedro Riber—50 cts.

EJERCICIO DEVOTO para hacer la Hora Santa=10 cts.

ALMA EN VERSO por D. Santiago Vilella Crespo=2 pesetas.

DE LO QUE VI EN LA RUTA por D. José M.ª Tous y Maroto=2 pesetas.

DIAMANTONS replagats a l'agre de la Pàgesia—Aplec I—(Es una fulla feta en forma de romans) 5 cts.

ESTAMPES de la Puríssima, de la Dolorosa, dels Cors de Jesús i Maria amb la coroneta d'or, i de la Sagrada Família.—A 6 ptes el millar.

REDUCCIONS

CARTELLS de Reducció de Kilos a lliures—En papé una pesseta; en cartó 1'75.

REDUCCIO de Kilos a arroves, lliures i unses al estil de Mallorca p'en Bartomeu Ramis. 15 centims.

REDUCCION de Kilos a libras y rillesimas. Contiene, además, las reducciones de cuarteras a hectolitros, de canas a metros y de metros a canas con sus divisores=50 cents.

REDUCCION de Kilos a quintales, arrobas y libras con las reglas para hacer cuentas por Juan Vidal, Maestro de la Escuela Nacional de Llubi. Una 25 cents.

Libreria del Carrer de la Murta.—Inca

Estampes del Cor de Jesús desde un metre fins a tamany tarjeta.

Preus segons classes i mides.

Tip. M. Durán.—Inca.